

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Sanderi Angli Doct. Theol. De Origine Ac
Progressv Schismatis Anglicani Libri Tres ...**

Sander, Nicholas

Coloniæ Agrippinæ, 1610

Alij no[n]nulli Londini Martyriu[m] passi. Ca. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64680)

Alij nonnulli Londini Martyrium passi.

CAPVT IV.

ANno 1590. Capti sunt Edouardus Iones & Antonius Mideltonus Sacerdotes. Quorum iste multis ab annis in Anglia non absque magno animarum fructu versatus, quod imberbis poenè esset, pro Sacerdote habitus non fuit. Hic etsi non admodum diu in Angliæ regno vixisset, admirabili tamen suo in concionando zelo, magnam sibi inter Christianos ex estimationem peperit, ob eamque causam maximo apud Hæreticos odio flagrauit. Capti sunt ambo in ciuitate Londinensi opera exploratorum nonnullorum, qui verius innocentes comprehenderent Catholicos se fuerant mentiti. Simulac autem comprehensi essent, duobus patibulis ante ipsas domos in quibus oppressi erant, excruciat, nullo examine aut inquisitione præuia fuerunt appensi, & postea in quatuor partes dissecti: His verbis patibulis inscriptis: Ob prodicionem, & regni nostri ab exteris inuasionem, Patuit tamen mox innocentiam constantiamque iustorum improborum malitia & hæreticorum artibus esse superiorè. Cum enim in ciuitate Londinensi in qua duo illi Martyrio vitam cõsummauerunt, vniuersa populi multitudo, cum Catholicus quispiam supplicio afficeret, clara voce exclamare, illumq; proditorè appellare hæcenus cõsueuisset, eo tẽpore, nihil tale

b + fecisse,

fecisse, sed altum silentium tenuisse, & triste ac conturbatum domum rediisse fuit deprehensus.

Dum Pater Antonius Mideltonus mox in furcam agendus ex scala, paucis ut sibi populum affari liceret frustra petiisset inquit: Quoniam paucis non quæ volebam coram vobis expromere debeo, Deum testem facio, morte me isthac affici propter Catholicam & Romanam Religionem, quodque Sacerdos sum & verbi Diuini concionator. Eandem itaque Diuinam Maiestatem simplex obtestor, quatenus mortem hanc in memorum peccatorum remissionem accipiat, Sanctam Catholicorum fidem confirmet, & Hæreticos in veritatis viam perducatur. Ad hæc verba eques quidam, qui inter cæteros ad illud etiam spectaculum confluxerat, ex equo cui infidebat respondit: Benè admodum locutus es mi Pater, atque id ipsum sufficit. Vix verba protulerat, & ecce cum socio suo è vestigio in carcerem conijcitur.

Sub Quadragesimalis ieiunij initium, Patrem Christophorum Bates Sacerdotem morte similiter affecerunt; etsi diuersa omnino ratione. Quippe quem viaueris persecuti, ideò se condemnare dicebant, quod videlicet à Romano Pontifice Sacerdos ordinatus, Roma in Angliam contra regni leges se contulisset. Quem priusquam etiam morte afficerent, crudelissimè tormentis excarnificarunt, ut vbinam loci Missam celebrasset, apud quem diuertisset, & à quo sustentatus

ratuſ fuiſſet intelligerent. Verùm cum ille poſt viginti quatuor horarum in aëre ſuſpenſionem admirabili cum conſtantia & fortitudine tormenta vniuerſa perpetueretur, tandem Martyrio vitam conſummauit.

Hic necdum mortis ſententia perlata cū à Iudicibus interrogaretur, vellentne adhuc aliquid in ſui deſenſionem allegare, reſpondit; vnum tantum ex vobis ſciſcitabor Iudices, vtrum videlicet Diuus Auguſtinus, qui à Sancto Gregorio in Angliam ablegatus, fidem Catholicam regno illi annunciauit, proditor fuerit? Quid cum illi negauiffent, Sanctus reſpondit: quamnam ergo ob cauſam me ad tribunalia raptum morti tanquã proditorem adiudicatis, cui ab eadem Apoſtolica Sede in Angliam ablegato, non plus obijci poteſt quam Diuo Auguſtino fuerit obiectum? Quæ etſi ille magno cum verborum pondere & authoritate proferret, nihil tamen ſecius morti adiudicatus fuit: adiuncto illi Londinenſi quodam ciui Hornero appellato, qui Sacerdotes ſuam in domum receperat. Hic cum de nocte mortem ſuam præcedente flexis genibus Orationem ad Deum funderet, Coronam ſuper caput ſuum conſpexit, quam manibus apprehendere volens, nihil deprehendit. Conſurgens itaque ab Oratione, periculumque facturus, vtrum tantum imaginatio ac ipſius viſio deceptio eſſet: animaduertit ipſam coronam ſecum moueri ac de loco in locum cum illo transferri. Hac ille itaque viſione mirabiliter re-

creatus, sed à Deo ad Martyrium vocari animarique intellexit. Et probauit hoc sanè sequentis diei effectus, siquidem admirabili cum fortitudine & voluptate mortem sibi illatam tolerauit.

Eodem supra Millesimum quingentesimo nonagesimo annò, duo religiosi ex ordine Sanctæ Brigidæ, ex Hispania redeuntes (in quam profecti erant Regi ut Catholico supplicarent, quatenus Monasterio Monialium Anglicarum eiusdem ordinis in Gallia ciuitate Ruan opitulareretur) non absque optima Eleemosyna à Regia Maiestate obtenta, ab Hæreticis Rochelensibus per eius in qua uehebantur nauis præfecti prodicionem, capti comprehensique fuerunt. Rochelam itaque abducti, illicque Principi de Biarne præsentati, post longum examen aliquot dierum spatio adeò malè habiti fuerunt, ut fame & inedia confici debuerint, nisi à Gallo quodam Catholico aliquid semper alimenti ij fuisset porrectum.

Elapsis aliquot diebus, cum Princeps præfatus homines illos pauperes esse intelligens, nihil ab ijs exsculpere emungereque posset, bonam se gratiam apud Angliæ Reginam initurum ratus, dono illi eos transmisit, ac hæretico cuidam Nauarcho commendauit. Hic cum homo barbarus & crudelis esset, omnemque prorsus humanitatem deposuisse uideretur, pessimis modis Innocentes tractauit. Vnde ut ijdem Dei serui plura tolerarent ac perpetuerentur, nauigatio Rochelana Angliam

gliam versus quæ intra paucos dies solet ab-
solui, ipsos sexaginta duravit. Quo quidem
tempore religiosi illi patres, ferreis catenis
onerati ac seminudi acerrimum frigus per-
petiebantur: manducantes quotidie salsarū
aliquid fabarum, cum aqua & sine pane. Quā
miseriam ipsi cū Hæretici ferre non valen-
tes Nauarcho indicauissent, ille iuratus reli-
giosorū hostis, nihil planè mouebatur; imò
tempestates & ventos quibus nauis quando-
quæ iactabatur, Dei illis inimicis (ita homo
flagitiosus viros religiosos appellabat) at-
tribuens, aliquoties in mare eos voluit præ-
cipitare. Tametsi postea in periculis & ne-
cessitatibus constitutus, propria suggerente
conscientia intelligeret, eos Dei amicos esse
sicque blandis verbis illos alloquens obse-
rabat, Deum vt pro se ac nauis incolumitate
precarentur. Promittens melius deinceps il-
los à se habitos & tractatos iri. Verùm cū
hi motus non ex virtute, sed ex metu tantū-
modo nascēs vi fuisset expressus, simul ac pe-
riculum euassisset, ad pristinam crudelitatem
reuertebatur. Ad extremum itaque post lon-
gas ac diuturnas maris molestias terræ ap-
pulsī, ab hæreticis, quos itineris socios
habuerant, continuò in carcerem coniecti sunt.

(··)

Mors